

paa den Maade. Konseilspræsidentens Erklæring faldt i to Afdelinger. Den ene gik ud paa — og det var maaste overflødig at sige det — at der ved Forliget ikke er foregaaet nogen Forandring i vor Grundlov. Ja, det er rigtigt; Forliget indeholder ikke nogen Grundlovsforandring. Altsaa er for saa vidt Striden om, hvilke Muligheder, enten parlamentariske eller provisoriske, Grundloven indeholder, ikke afstaaren. Men det, som Forliget havde til Formaal at naa, det var ad praktisk Vej at umuliggøre Provisoriet i Fremtiden — ad praktisk Vej. Og deraf følger den, forekommer det mig, logiske Slutning, at ingen Regering, der staar paa Forligets Grund, kan ty til Provisoriet som Rampmiddel, og det er netop ogsaa saaledes, at jeg har tilladt mig at opfatte den højtærede Konseilspræsidentens Erklæring forleden Dag. Og jeg skal tillade mig at oplæse de Ord, hvortil jeg i den Henseende sigter; det er altsaa den anden Del. Efter at Konseilspræsidenten har forklaret, at Forliget ikke som saadant har foretaget nogen Forandring i Grundloven, saa fortæller han: „noget helt andet og derfra forskelligt er det naturligt, hvorledes Ministeriet, hvis Tilblivelse hænger saa nøje sammen med Forliget, vil stille sig ved en Konflikt paa dette Punkt“, men da dette Spørgsmaal ikke er stillet, behøver det altsaa heller ikke at besvares. Jeg tror, at for dem, der ville forstaa Sproget og Dansk, saa er dette tilstrækkelig tydeligt; der er altsaa derved antydet den Opfattelse, som jeg har tilladt mig her at gøre gældende. Naar der altsaa virkelig endnu skulde være dem, der længtes tilbage i Provisoriet's Paradis, saa er der derved antydet den eneste Vej, ad hvilken dette Spor kan være fremkommeligt. Det er for det første at vende Forliget over Ende, dernæst at rydde dette Ministerium af Bejen, og endelig at henvende sig de Steder, hvor man endnu samles om den eneste Røst, der har vedkendt sig, at Provisoriet er — om ikke nogen Ulykke for Landet, saa dog heller ikke nogen Ulykke. Med mindre vi til den Tid skulde have naaet, at der paa den anden Side var opvoftet Kræfter, der mente, at Tiden var kommen til at anvende den provisoriske Skruer mod Højre. Men hvorfor male Janden paa Væggen? Naar vi ville være ærlige, og det forekommer mig, at dette Tings Flertal har ligesom villet tage Patent paa Urligheden — vi indrømme dem nu ikke dette Patent, men vi tro paa deres Urlighed — saa maa vi dog ogsaa vedgaa dette, at vi fra alle Sider ere fuldt overtydede om, at nu kunne vi ganske trygt og roligt uden Frygt for noget provi-

sorist Baghold gaa til vort Arbejde paa Reformer, ja, om man vil, gaa til at udfylde de Huller, som man mulig maatte finde, der er i Grundloven. Min ærede Sidemand her (Krabbe) har udtrykkelig fra gammel Tid vedkendt sig, at der er saadanne Huller i Grundloven. Derfor finder jeg det ikke unaturligt, at han fra sin Side stiller Forslag om at udfylde dette Hul. Nu vel, alle de, der mene, at der er saadanne Huller i Grundloven, have nu fuld Ro og Tryghed til at tage dette Arbejde op og se, om de kunne udfylde dem. Smidlertid er det mit Haab, at det daglige praktiske Arbejde skal vide at fylde disse Huller bedre, end nogle Ord formaa. Men jeg vil gerne gaa et Skridt videre og sige, at det efter min Opfattelse er saa, at den Tid nærmer sig, hvor det er et almindeligt Ønske her i Landet, et Ønske, der deles af alle Partier, at der her i denne Sal maa udbille sig ikke alene et arbejdsdygtigt, men et regeringsdygtigt Flertal. Det var vist ikke ganste uden Grund eller ganste tilfældigt, at netop det ærede Medlem, som talte paa Højres Vegne, lod et Ord falde herom; thi det er en Betragtning, der efterhaanden har gennemsvivet vort Samfund saadan, at man gør sig fortrolig dermed. I det Øjeblik, man har ophørt udelukkende at betragte dette Spørgsmaal fra Retsstandpunktets Synspunkt, har den almindelige, overalt i Verden gældende politiske Grundsandhed trængt sig stærkere og stærkere frem; den kan udtrykkes saaledes, at det er et Misbrug af den almindelige Valgret at ville anvise den udelukkende at beskæftige sig med ansvarsløse Projekter, uden at dens Mænd kunne blive gjorte personlig ansvarlige for Gennemførelsen. Naar man paa den anden Side i Højres Kredse har været saa ivrigt beskæftiget med at søge Helsehed for den Sot, Højre siges at lide af, tror jeg, at ogsaa der trænger den Opfattelse mere og mere igennem, at Hjælpen der alene er at søge i det naturligt forfriskende Bad, som det altid er at tjene som det kritiserende Mindretal i vort Samfund. Jeg siger dette, fordi jeg tror, det er en Opfattelse, der trænger frem og vil trænge stærkere og stærkere frem i mange forskellige Kredse, og jeg vil kun udtale, at det skulde være mig særdeles lært, om jeg maatte komme til at opleve den Dag, da jeg kunde være med at støtte et saadant arbejdsdygtigt og regeringsdygtigt Parti her i Folketinget. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgfreds (C. Hage) lod saa de forskellige Partier passere Revue for sit kritiske Blik. At Socialdemokraterne stod ham nærmest, ligger i den øje-